

Nữ Thần Bộ

Contents

Nữ Thần Bộ	1
1. Vì Một Cái Chuông Cổ Mà Ngậm Một Chiếc Phong Linh	1
2. Phong Linh Có Bí Mật Gì	3
3. Biến Cố Trong Miếu	5
4. Bí Mật Trong Chuông	7

Nữ Thần Bộ



Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Xi Cà Que.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-bo>

1. Vì Một Cái Chuông Cổ Mà Ngậm Một Chiếc Phong Linh

Sở Sơn, khoái nhàn tản du ngoạn, có hào khí, rất ngạo nghễ, lại có rất nhiều tiền, bình sinh thích nhất là kết bạn rong chơi.

Nơi Sở Sơn cư ngụ cách dãy Thượng Phương sơn cỡ hai trăm bảy chục dặm hơn, hẳn chưa từng nghe nói đến Dư Âm tự. Nhưng số phận đã nối kết Sở Sơn với Dư Âm tự, thông qua tính cách thích bạn bè ham viễn du của Sở Sơn mà trở thành sự việc không thể cải biến, như Ngô Cương lần khăn chật quế trên cung trăng, như Hứa Tiên khéo gặp Pháp Hải.

Sở Sơn có một vị bằng hữu bay nhảy tên gọi Nhạc Khởi. Sở Sơn vì để tìm gã mà đã lặn lội hơn trăm dặm đường.

Nhạc Khởi lại đã lên Thượng Phương sơn kiếm Cao Văn Tức, cho nên Sở Sơn cũng lên Thượng Phương sơn, không những tìm được Nhạc Khởi luôn luôn hơn hử chẳng chút ưu phiền, mà còn kiếm thấy Cao Văn Tức

cả ngày nhẩn mặt rồi lại nhú mảy, hơn nữa còn gặp cả một bằng hữu mà hai người kia mới kết giao, họ Lâm tên Túy.

Lúc Lâm Túy không cười thì giống như một món đồ sứ nhỏ nhỏ vô cùng tinh trí, ngay cả dùng để cắm hoa cũng phải có cảm giác quá lỗ mãng. Khi cười, người say rượu mà nhìn thấy thì không khác gì uống vào một chén trà xanh giải rượu, người sợ nóng mà gặp phải thì cứ như là uống một ngụm nước là tiêu nhiệt.

Lâm Túy là con trai, nhưng cảm giác y cho người ta lại là ngọt ngào, khả ái.

Sở Sơn không hiểu tại sao mình bình sinh làm bạn với vô số người, cỡ nào cũng có, nhưng chỉ cần một giờ một khắc không nhìn thấy Lâm Túy thì lại mất hết khoái lạc.

Lâm Túy lại hay biến đi đâu mất, Sở Sơn cũng không thể bắt Cao Văn Túc và Nhạc Khởi rong chơi rượu chè với hắn suốt từ sáng đến tối, vì vậy Sở Sơn ban đêm dật dờ lượn lờ như một hồn ma được phóng thích, gà gáy canh năm mà vẫn quên quay về. Một hôm đang lang thang trong thành, chợt nghe tuốt trên đỉnh núi xa xa có tiếng gõ chuông, mọi người chấp tay niệm phật, Sở Sơn liền lần theo tiếng chuông lên núi, đi vào chùa.

Vùng này những năm gần đây xảy ra rất nhiều tai kiếp, kể lên “Dư Âm tự” thắp hương cầu thần cũng có lắm.

Hương khói phát phừng, Sở Sơn cay mắt, nước mắt trào ra như nước dãi tủa tuôn khi nhai vỏ chanh vậy, Sở Sơn liền nghĩ nên dời qua chỗ ít hương hỏa chút.

Lúc đó vừa hay có vài khách thắp hương cái cọ tranh chấp với tăng sãi trong chùa, Sở Sơn đi một mạch vào nội điện đến chỗ cái chuông cổ còn to hơn cả cửa chùa, chẳng có ai lưu ý.

Đằng sau cái chuông cổ khói nhang còn đậm đặc đến mức như cháy nhà vậy, Sở Sơn mặt đầm đìa nước mắt, chợt liếc thấy tượng Cổ Thần Cư (thần điều thời cổ đại) trên khám thờ mặt mày đanh ác cực kỳ, giống như đang đêm đen bỗng sét đánh chói lòa lên mặt la sát dạ xoa vậy.

Sở Sơn thất kinh, sao thần minh thờ phụng ở đây lại có hình dáng như vậy? Chợt nghe cái chuông sau lưng hắn khe khẽ ngân.

Sở Sơn thầm nghĩ: lẽ nào là Thần Cư hiển linh? Cái chuông đó không phải luôn luôn treo tuốt trên xà cao à? Sao hôm nay lại ở dưới này? Tuổi thiếu niên ham chơi, hắn vỗ hai chưởng lên chuông, chăm chú lắng nghe, trong chuông cũng vang khe hai tiếng.

Sở Sơn lần này nghe rất rõ: trong chuông có người? Gã lại vì phát hiện này mà đắc ý vỗ thêm hai lượt, lòng nghĩ: mấy hòa thượng này giả thần giả quỷ lường gạt tiền bạc của người ta, nào là chuông cổ không gõ mà tự ngân vang, thì ra có giấu “người mình” bên trong.

Gã vỗ xong cũng không chờ coi có hồi ứng hay không, lập tức bỏ đi. Gã còn thầm tính: bắt tất phải ngăn chặn đường kiếm tiền của người ta, vạch trần chuyện này làm gì, bắt quá cứ gọi Lâm Túy, Nhạc Khởi, Cao Văn Túc đến xem phát hiện của mình thì cũng oai phong lắm rồi.

Có điều hai cái vỗ trước khi hắn đi lại lọt vào mắt một tăng nhân trung niên khoé mắt ghềch xéo như có một sợi dây vô hình câu lên tới bờ tóc mai.

Sở Sơn về đến “Phi Lôi tiểu trúc”, nơi mấy người bọn họ thường tụ tập. Đi qua cây cầu bắc cong cong mà không nghe tiếng cười nói, gã biết họ chưa về đến, lòng rất thất vọng.

Trong gió chỉ có tiếng leng keng thanh thúy của đàn phong linh trước cửa Phi Lôi tiểu trúc.

Sở Sơn chợt nghe sau lưng có người kêu hắn: “Thí chủ”. Hắn xoay mình, thấy một hòa thượng có đôi mắt cơ hồ kéo xéch từ Thái Dương huyết lên bên tóc mai.

Sở Sơn còn chưa kịp nói gì, đột nhiên hai mũi cương chùy bật tung mấy tấm gỗ lót cầu đâm lên, từ dưới lòng bàn chân xuyên ra khỏi mu bàn chân.

Sở Sơn gào lên một tiếng. Hòa thượng mắt xéch bay song song mặt đất lao tới, song chưởng quật về phía Sở Sơn.

Sở Sơn lâm nguy mà chẳng bắn loạn, song chưởng đẩy ra trước ngực cứng cỏi tiếp đón, lại cảm thấy chưởng lực của đối phương đâu có chạm vào tay mình, đột nhiên hai lòng bàn tay đau nhói, thì ra đã bị hai mũi châm gần như trong veo đâm xuyên!

Sở Sơn lại gào lên, nhìn đau tung mình vọt lên không. Hòa thượng mắt xéch giơ ống tay áo lên, một chùm châm nhọn ghim hết lên mình Sở Sơn.

Sở Sơn rơi lộn giữa khe nước.

Song cước hần vừa chấm nước, hai tăng nhân dưới nước lập tức chém đứt tới mắt cá chân; hần còn chưa kịp đề kháng, song thủ lại đã bị giới đao chặt lia; hần há miệng muốn thét lên, tăng nhân mắt xéch mũi chân câu treo trên cầu, ngã mình xuống, tả thủ bấu cầm dưới của hần, hữu thủ giật một cái, giật đứt lưỡi hần.

Tiếng hét thảm thương của Sở Sơn biến thành tiếng khọt khẹt nuốt máu.

Lúc đó xa xa có người lên tiếng: “Hồi nãy là tiếng kêu của Sở Sơn phải không?”.

“Sở Sơn?”.

“Sở Sơn?”.

“Sở Sơn, người đang ở đâu?”.

Ba tăng nhân đưa mắt nhìn nhau, sau đó bỏ Sở Sơn trong khe, rồi chui đầu lặn vào dòng nước, rẽ sóng lướt nhanh như ba con cá mập.

Có ba người đến.

Ba người đã phát hiện cây cầu bị phá hư, đã nhìn thấy máu nhuộm khe nước, hai trong số bay phóng xuống khe ẩm Sở Sơn lên.

Bao nhiêu chuyện xảy ra trong vài sát na, Sở Sơn tới giờ đã biến thành không tay, không chân, không còn hình dáng con người.

Gã khò khè, lại nói không ra lời, viết cũng không viết được.

Nhưng đầu gã rất tỉnh táo, thậm chí chính là sự tỉnh táo của phút giây cuối cùng, sắp vĩnh viễn lìa tan rồi.

“Sở Sơn, ai làm cho người đến nước này?”.

“Ai đã hại người, Sở Sơn?”.

Bọn họ công Sở Sơn vào nhà. Lúc đi qua cửa, Sở Sơn đột nhiên há miệng, cắn đứt một chiếc phong linh, ngậm trong cái miệng máu đầm đìa, đầu ngoẹo sang một bên, cuối cùng đã đứt hơi.

Ba người thần thờ ngoài ngưỡng cửa, nhìn cái miệng máu tuôn trào như thác đổ, nhìn phong linh nhuộm máu treo bên môi.

2. Phong Linh Có Bí Mật Gì

Một hồi thật lâu sau, Nhạc Khởi thốt: “Hần đã chết”.

Cao Văn Túc và Lâm Túy không nói.

Nhạc Khởi khích động: “Hần bị người ta hại chết!”.

Gã run giọng gào lên: “Là ai đã hại chết hần?”.

Cao Văn Túc chột nói: “Phong linh”.

Nhạc Khởi bàng hoàng: “Phong linh?”.

Cao Văn Túc nói: “Chỉ cần ta tìm ra ý nghĩa của phong linh, là có thể tìm ra ai là kẻ đã hại hần”.

Nhạc Khởi ngạc nhiên hỏi: “Chiếc phong linh này có ý gì?”.

Cao Văn Túc không nói gì, chỉ thở dài một hơi.

Lâm Túy bỗng xen miệng, chỉ nói một chữ: “Chuông”. Sau đó bổ sung: “Cái chuông cổ của Dư Âm tự”.

Cao Văn Túc hỏi: “Tại sao là chuông của Dư Âm tự?”.

Bàn tay của Lâm Túy một mực chấp sau lưng, đến giờ mới đưa ra một vật. Đó là một bàn tay bị chặt đứt, lòng bàn tay bị đâm thủng, ngón tay bầu cong lại, ngón cái và ngón trỏ siết giữ một hạt tràng hạt.

Lâm Túy giải thích: “Khi các người xuống cầu kéo Sở Sơn lên, ta lượm được bàn tay này bên bờ”.

Thanh âm của y trong ngần như phong linh khê ngân vọng: “Sở Sơn trước khi bị chặt cụt tay đã nắm bắt lấy hạt tràng hạt, trước khi chết cắn đứt một chiếc phong linh hình chuông. Người nói coi có liên quan đến chùa miếu hòa thượng...”.

Nhạc Khởi giận dữ quát: “Bọn ta đi Dư Âm tự!”.

Cao Văn Túc hét chặn: “Không thể!”.

Nhạc Khởi cơ hồ nhảy dựng lên: “Lẽ nào để Sở Sơn chết trông như vậy?”.

Cao Văn Túc thở dài: “Không phải không đi, mà là không thể đi như vậy”. Hắn bổ sung: “Đi như vậy, hòa thượng của Dư Âm tự cứ việc xua tay không chịu nhận, có khác gì đả thảo kinh xà”.

Lâm Túy hỏi một câu: “Hai vị có biết mấy hương trấn xung quanh nơi này gần đây đã xảy ra chuyện kinh dị không?”.

Nhạc Khởi lắc đầu.

Cao Văn Túc nói: “Mấy tháng nay đàn bà con gái mất tích cũng cả sáu bảy chục mạng. Quan huyện phái mười mấy nha sai bộ khoái điều tra, khổ là chẳng lần mò ra được manh mối nào hết”.

Nhạc Khởi công phần: “Đám cầu quan chỉ biết tham công mà không biết lập công, khoái tiền mà chẳng lo hành sự, thực là quân khốn nạn!”.

Cao Văn Túc cười cười, mà mặt mày hắn nhăn nhó, thực không rõ mỉa hay cười: “Tham quan kia tên Nhạc Vũ Phương. Người ta ai cũng gọi lão là ‘Ngạc ngư vương’ (vua cá sấu), ăn thịt chẳng nhả xương, cũng cùng họ với người đó! Mấy đứa con trai bảo bối của lão ta cũng chẳng ra gì”.

Nhạc Khởi tức đến lắp bắp: “Bậy bạ... bậy bạ quá! Không ngờ còn cùng họ với ta nữa!”.

Cao Văn Túc hỏi Lâm Túy: “Sao người lại hỏi đến vụ án mấy phụ nữ thất tung gần đây?”.

Lâm Túy thốt: “Mấy ngày qua ta có hỏi thăm dọc đường. Đàn bà con gái lâu nay hay có mấy thầy tướng số hay đạo sĩ phán là sắp có tai kiếp. Đa số bọn họ đều đến Dư Âm tự cầu thần che chở, kết quả kẻ tâm thành thì tránh được nạn, số còn lại đều...”.

Thần thái lúc y nói chuyện rất anh minh khoát đạt.

Cao Văn Túc tiếp lời: “Kết quả cả người nhà đi theo bọn họ cũng thất tung”.

Lâm Túy thốt: “Ta hoài nghi vấn đề bắt nguồn từ Dư Âm tự”.

Cao Văn Túc nói: “Trước khi Sở Sơn chết đã bị người ta giạt đứt lưỡi, chắc đã phát hiện bí mật gì đó, có kẻ không muốn hắn nói ra”.

Nhạc Khởi ngẩn ngơ: “Lẽ nào... lẽ nào các người nói... Dư Âm tự là chủ mưu bắt cóc đàn bà con gái nhà lành, Sở Sơn phát hiện bí mật đó, cho nên...”.

Lâm Túy ngắt lời: “Bọn ta không biết”.

Cao Văn Túc nói: “Nếu muốn biết, chỉ còn nước đi điều tra”.

Lâm Túy cười thốt: “Dư Âm tự rất có thực lực, từ huyện nha đến châu phủ, chúng đã quyền hiển không ít, trên trên dưới dưới đều thông suốt”. Nụ cười của y khiến cho nữ tử xinh đẹp cũng phải thẹn mình quá thô

tục, nữ tử quyền quý khó tránh khỏi có cảm giác mình quá điệu bộ ra vẻ: “Vì vậy không thể điều tra thẳng thừng, chỉ có thể ngấm ngấm dò xét...”.

Cao Văn Tức cũng cười nói: “Nhân tuyển âm thầm dò xét trừ người ra đâu còn ai khác xứng hợp hơn chứ”.

Lâm Túy thản nhiên cười hỏi: “Người đã nhận ra?”.

Cao Văn Tức híp mắt, giống như vẻ mặt muôn thuở của ông địa trong đội múa lân: “Đã nhận ra từ lâu!”.

Nhạc Khởi ngơ ngác: “Nhận ra cái gì?”.

Lâm Túy lấy mũ nhà nho xuống, hất tung mái tóc dài, cười yêu kiều: “Nhận ra ta là một nữ tử”. Nụ cười đó mỹ miều đến mức làm cho người ta sẵn sàng đốt cột lửa Phong Hỏa đài hí lộng chư hầu, tình nguyện xấp Trích Tinh lâu đào ao rượu cấm rừng thịt.

3. Biến Cố Trong Miếu

Lâm Túy chậm bước, nhìn Dư Âm tự cao sừng sững bên trên những nấc thang đá, như cái miệng há hốc của một con thú khổng lồ ngàn năm tuổi.

Nàng lại cúi thấp đầu, sải nhẹ bước nhỏ lên hết bậc đá, đi vào thần điện.

Nàng bày giấy tiền vàng bạc, lấy nhang nén ra, so so đầu nhang rồi đến trước lư châm lửa, bỗng nghe một thanh âm già nua kêu: “Nữ thí chủ”.

Nàng xoay lại, nhìn thấy một hòa thượng rất già, nhưng mặt mày lại khiến cho người ta cảm thấy rất đẹp, kề cạnh còn có hai chú tiểu theo hầu. Nàng biết ông ta có danh phận cực cao trong Dư Âm tự, liền chấp tay hỏi: “Đại sư có gì chỉ giáo?”.

Tăng nhân đáp: “Trên mặt nữ thí chủ yếu khí giảng đầy. Nếu không kịp thời thỉnh cầu phương trượng sư huynh tác pháp trừ yêu, e là khó thoát khỏi tai kiếp”.

Lâm Túy giả vờ hoảng kinh: “Vậy...”.

Tăng nhân đẹp lão nghiêm nghị: “Nữ thí chủ cứ yên tâm, bản tăng là Thiên Dao, phó chủ trì của Dư Âm tự”.

Lâm Túy “úy” lên một tiếng: “Ba vị đại sư Thiên Nhẫn, Thiên Dao, Thiên Tâm lòng danh Dư Âm tự, là phật sống cho vạn nhà, ai ai cũng tôn kính. Được đại sư chỉ điểm đường sáng, tiểu nữ đâu có sợ nữa”.

Thiên Dao đại sư thốt: “Mời theo ta”. Lâm Túy theo Thiên Dao vào nội điện, thấy khói hương mù mịt ở đại điện cũng dồn vào đến đó. Đã lỡ mờ tối tắm mà lại có chút đèn lửa, cảnh vật nhoè nhoẹt chẳng khác gì một bức tranh thủy mặc, khó mà nhận rõ được.

Thiên Dao đại sư trầm giọng: “Quỳ xuống”, thanh âm uy nghiêm khôn tả, lại lẫn quẩn một luồng tà khí, thực như thanh âm một con gà mái cất tiếng gáy như gà trống.

Lâm Túy nghe lời quỳ xuống.

Thiên Dao nói: “Ngước đầu”.

Lâm Túy ngẩng lên, sương khói dật dờ.

Thiên Dao lại quát ra lệnh: “Nhìn thẳng tượng thần”.

Lâm Túy thấy chỗ khói dày có tượng một con chim khổng lồ mặt mày hung ác, mắt xanh mỏ dài xoải cánh muốn bay. Nàng thất kinh, bỗng dưới đầu gối hẫng hụt, mặt đất chợt nứt ra một lỗ hổng.

Lâm Túy tuy đang kinh nghi, nhưng đã sớm có chuẩn bị, ống tay áo bên phải “vèo” một tiếng, bắn ra một luồng kiếm quang ghim “cạch” vào xà gỗ trên mái nhà. Cổ tay của nàng giật sợi xích bạc mỏng dài cột ở chuỗi kiếm, tóc mây dựng đứng lên hết, thân người bay vọt lên.

Thiên Dao giận dữ quát: “Quả nhiên là đến gây chuyện!”. Rút soạt một thanh Tượng tỵ đao (loại đao có lưỡi cuốn cong như vòi voi), mũi đao chĩa đâm lên trên.

Lâm Túy vừa định quật xuống nghênh địch, chợt nghe tiếng gió phàn phật trên xà, nàng vội nhảy xuống, rơi mình trên chỗ sàn nhà kê lỗ huyết. Nàng còn chưa kịp lách tránh, trước mắt đã tối hù, “oành” một tiếng chấn động màng nhĩ, không thấy gì nữa.

Đoản kiếm của nàng tung ra, “choeng”, đâm trúng vật cứng làm bằng kim loại, lập tức biết mình đã bị cái chuông khổng lồ treo bên trên xà nhà ụp nhốt.

Cái chuông rơi xuống phát ra một tiếng vọng rền vang, thiện nam tín nữ ở ngoại điện cùng những du khách tuốt ngoài miếu lại cho rằng Cổ Thần Cư hiển linh ra oai. Đám hòa thượng Dư Âm tự truyền giáo rằng khi cái chuông to đó tự động phát ra âm thanh, chỉ cần mình đứng yên niệm Phật, càng lớn tiếng thì càng được phước, vì vậy ai ai cũng rống cổ niệm, chẳng nghe những tiếng động gì khác ở nội điện.

Thiên Dao cười khà khà: “Nữ thần bộ do Đại Đảm tướng quân phái đến gì gì chứ, bất quá chỉ có thể mà thôi!”.

Lại thấy có một người phát phơ hạ mình, song thủ chẳng có binh khí, chính là hòa thượng mắt xếch, sau lưng còn có hai hòa thượng cầm giới đao. Gã cười thốt: “Nhị sư huynh, bọn ta lần này giảng câu đĩnh được một con mỹ nhân ngư rồi”. Hòa thượng mắt xếch chính là Thiên Tâm, nhân vật xếp hàng thứ ba trong Dư Âm tự.

Hai tên nhìn nhau phì cười, chợt nghe “rẹt” một tiếng, song cửa sổ vỡ tung, hai bóng người bay vọt vào, lăn mình đứng dậy, chính là Nhạc Khởi và Cao Văn Tức.

Nhạc Khởi rút song giản, cười khì khì: “Các người cũng thực là hung ác quỷ quái hơn người, đáng tiếc đã tính lầm một chuyện”.

Thiên Dao lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?...”.

Nhạc Khởi gần từng tiếng: “ ‘Nữ thần bộ’ do ‘Đại Đảm tướng quân’ phái đến tra án chỉ là tin bậy. Ta mới là ‘Mặt cười máu lạnh’ Nhạc Khởi dưới trướng ‘Đại Đảm tướng quân’!”. “Lãnh Huyết” là một trong “Thiên hạ tứ đại danh bộ” hô phong hoán vũ năm xưa. Nhạc Khởi được gọi là “Tiểu kiếm lãnh huyết” bởi trong Lục Phiến Môn gã rất có phong độ của Lãnh Huyết, tài năng giả khờ giả điên, dò thám tình báo, phá án rạch ròi, xuất thủ thần tốc quả thật hơn người.

Thiên Tâm giận dữ thét: “Cho dù ngươi là ‘Tiểu kiếm lãnh huyết’ thì đã sao?”.

Nhạc Khởi vùng song giản: “Không sao? Đã có đủ nhân chứng vật chứng, tróc nã quy án mà thôi!”. Nói còn chưa dứt lời, hai tên tăng nhân đứng kế bên Thiên Tâm đao phong vùn vụt, đao quang như ánh chớp. Nhạc Khởi thoái lui sẽ trúng đao sau lưng, tiến tới thì ăn đao trước ngực, không tiến không thoái thì cả đầu lẫn hông đều lãnh đao, nhảy lên hay hụp xuống cũng phải đứt đầu cụt cẳng.

Có điều Nhạc Khởi chẳng bị đứt mà cũng không bị cụt.

Bình lăng song giản (loại giản cán hình trụ, giữa cán và thân có vòng bảo hộ sáu cạnh, thân giản hình lục lăng dài khoảng ba bốn thước) của gã đập tan đao quang, cũng đập nát tay hòa thượng, còn đánh vỡ đầu hòa thượng nữa.

Thiên Dao thất kinh run giọng: “Ngươi... ngươi dám giết người...”.

Nhạc Khởi cười hì hì: “Ta là người ‘Đại Đảm tướng quân’ phái đến, có Kim ấn lệnh phù, có thể tiền trạm hậu tấu, xử quyết kẻ ác tặc!”.

Thình lình gã phát giác sau lưng có gió cuốn, thì ra Thiên Tâm lợi dụng lúc Thiên Dao lờ đi qua tiếng lại với Nhạc Khởi đã lên ra sau lưng gã, song chưởng quật ra!

Thân người Nhạc Khởi đột nhiên hụp xuống. Song chưởng của Thiên Tâm đánh hụt, chưởng thế lập tức xoay chuyển, vỗ liền xuống dưới!

Nhạc Khởi đang tức tối Thiên Tâm giở trò ám toán, chợt nghe Thiên Tâm quát: “Có ngon thì thử tiếp hai chưởng của ta coi!”. Nhạc Khởi nghe vậy, lại nhận thấy đối phương tay không, mình mà dùng đôi Bình lăng giản thì thắng cũng không hay ho gì, không ngờ trong giây phút điện quan hỏa thạch sét đánh chẳng kịp bưng tai mà gã còn có thể cầm song giản bên hông, dùng hai tay không đón tiếp hai chưởng kia!

Bốn chưởng sắp chạm vào nhau, Nhạc Khởi thấp thoáng thấy đôi mắt xéch của Thiên Tâm bừng về mừng rỡ độc ác, đồng thời có cảm giác hai lòng bàn tay mình nhói đau, vụt nhớ tới lòng bàn tay của Sở Sơn bị đâm thủng. Có điều gã không còn kịp thu chưởng lại, liền gồng mình chịu đựng, song chưởng hợp lực đánh ra!

“Bộp bộp” hai tiếng, bốn chưởng giao kích, “Chưởng trung thích” (châm trong chưởng) của Thiên Tâm mới đâm vào lòng bàn tay của Nhạc Khởi chưa tới ba phân đã bị lực khí dồn chứa ở đó chặn giữ, đâm trở ngược vào lòng bàn tay của Thiên Tâm, xuyên qua mu bàn tay bay ra!

Thiên Tâm làm sao ngờ được đối phương có chưởng công đó, lòng bàn tay bị đâm thủng, đau thấu tim gan, loạng choạng thoái lui.

Nhạc Khởi định mắng đối phương giở trò ám toán vô sỉ bỉ ổi thì đằng sau lại phập phật tiếng gió!

Nhạc Khởi lập tức rút song giản, ra chiêu sau mà đến trước, đan chéo sau lưng hòng chặn đỡ một đao. Gã chẳng ngờ Tượng tỵ đao của Thiên Dao mũi đao uốn cong, “phập” một tiếng đâm phập vào xương tỳ bà bên trái.

Nhạc Khởi đau đến rên hừ một tiếng, đốt cuối chót của song giản thành linh phun bắn ra, “bịch bịch” đánh vào xương sườn dưới hai vú Thiên Dao.

4. Bí Mật Trong Chuông

Nhạc Khởi nhin đau thốt: “Người có đao vôi voi uốn cong, ta có giản sáu cạnh chín đốt bay như sao sa”. Song giản của gã dài hơn ba thước, tổng cộng có chín đốt nhỏ. Đốt chót đã bắn trúng Thiên Dao, cho nên song giản chỉ còn lại tám đốt.

Thiên Dao thở hì hục, khản giọng thốt: “Sư huynh...”, rồi ngã ỵch xuống.

Đột nhiên khối dày trên thân đài cuốn trùn về phía Nhạc Khởi.

Nhạc Khởi cảnh giác, thấy Cổ Thần Cưu quỷ dị kia bay lướt lên, cánh sắt bao bọc xuống, tai gã nghe tiếng hét của Cao Văn Túc: “Cẩn thận!”.

Nhạc Khởi bắt chéo Bình lăng song giản, gồng gượng đỡ một chiêu, nào hay tả chưởng vốn đã bị đâm trúng, xương tỳ bà hồi nãy cũng bị đao chém, đầu siết chặt được, cây giản trong tay trái lập tức bị đánh văng đi.

Nhạc Khởi quát một tiếng, hữu giản đột nhiên túa thành tám đốt, rít gió bắn về phía Cổ Thần Cưu.

Cổ Thần Cưu đập cánh sắt vùn vụt, gạt tung hết mấy đốt giản. Nhạc Khởi vọt khỏi vòng chiến, lướt về phía cái chuông cổ. Cao Văn Túc bay xéo giữa không trung, kêu lên: “Đừng sợ, ta đến giúp người...”. Hắn đập một chưởng hùng hậu đánh “bình” một tiếng lên lưng Nhạc Khởi.

Nhạc Khởi rú lớn một tiếng, ngã dúm xuống đất, phun một ngụm máu tươi, định vùng vẫy đứng dậy thì lại ối máu, đau điếng gượng thốt: “Người... không phải là người...”, mới nói được năm tiếng là lại khạc máu.

Cổ Thần Cưu chậm chậm cỡi bỏ mặt nạ sắt, để lộ cái đầu trọc lóc, chính là Thiên Nhẫn, chủ trì Dư Âm tự. Thiên Nhẫn cười khà khà: “Hắn là người mà, hắn là Cao Văn Túc, nghĩa tử của huyện thái gia Nhạc đại nhân mà”.

Cao Văn Túc thở dài: “Bao nhiêu kẻ thổ hào côn đồ, ác bá đâm tăng đều phải có quan gia chống lưng, ta được nghĩa phụ phái đến kết giao với các người để dò la ‘Đại Đảm tướng quân’ phải ai đến điều tra vụ gái nhà lành thất tung”.

Thiên Nhẫn cười méo xệch: “Cao nhị thiếu gia chẳng lẽ mắng lão nạp là đâm tăng?”.

Cao Văn Túc cười cười: “Mở cửa miếu bắt cóc con gái, thu nhận tàng giầu hạng cận bã, làm ô uế thánh địa Phật môn, không phải đâm tăng thì là gì?”.

Thiên Nhẫn không nhin được nữa: “Mỹ nữ bắt về thì tệt tự và huyện thái gia chia đều mà, Cao nhị thiếu gia nói vậy đã quá nặng lời rồi đó. Huống hồ Cao nhị thiếu gia chỉ thông tri cho bọn ta biết có người đến gây náo loạn, lại chẳng xuất thủ, hại cho nhị sư đệ phải chết, tam sư đệ bị thương, cũng thật...”.

Cao Văn Túc cười lạnh: “Nếu không có ta, người có thể bắt được họ Nhạc kia sao? Không nắm chắc được chín phần, ta quyết không xuất thủ”.

Chợt nghe tiếng bánh ròn rọc quay kèn kẹt liên hồi, cái chuông cổ kéo lên nửa thước, một luồng kiếm quang hung mãnh bắn như chớp xẹt, đâm phập vào ngực Thiên Nhẫn trước khi y kịp động dậy! Tiếp đó một thân ảnh thon thả lặn ra.

Cao Văn Túc giận dữ hét lên, lẳng không bay đến, tung hết chiêu này đến chiêu nọ, đánh một hơi mười bảy chiêu, có điều chiêu nào cũng hụt, Lâm Túy đều kịp thời tránh né. Cao Văn Túc quát đất đá lồm sầm mười bảy lỗ, đến chiêu thứ mười tám thì Lâm Túy dấn mình vào tường đứng dậy, song chiêu giạt một cái, đoản kiếm cột trên tay trái lao từ xà nhà chui tọt vào ống tay áo, đoản kiếm trên tay phải cũng rút khỏi mình Thiên Nhẫn bay về.

Cao Văn Túc thấy Lâm Túy đã thu hồi được song kiếm, không thể truy kích nữa, thoái lại mấy bước im ỉm chực chờ, nghiêng răng hỏi: “Thì ra người thực là ‘Nữ thần bộ’ dưới tay ‘Đại Đảm tướng quân’!”.

Lâm Túy cười tươi: “Đại Đảm tướng quân phái Nhạc Khởi đến, ông ta không yên tâm vị ‘Tiểu kiếm lãnh huyết’ đó cao ngạo quá thành ra sơ suất, cho nên kêu ta theo canh chừng”.

Cao Văn Túc thở dài một hơi: “Ta nghĩ chẳng có ai có thể nhắc cái chuông lớn đó lên”.

Lâm Túy vuốt vuốt tóc, cười nói: “Ta cũng không nhắc nổi, bắt quá trước khi chuông rút xuống ta đã bắn phi kiếm vào trục quay treo chuông, ta ở bên trong vẫn có thể khống chế kéo chuông lên xuống”.

Nhân thần thông minh trong ngăn của nàng chăm chú nhìn Cao Văn Túc: “Lúc Sở Sơn đến ngôi miếu này, cái chuông cổ đang ụp một người phải không? Hẳn đại khái đã tình cờ phát hiện bí mật này, cho nên các người giết người bịt miệng có phải không?”.

Mặt mày Cao Văn Túc giống như một tên hề nhăn nhó cười thảm: “Trừ song chuông của ta ra, người bắt tất phải hỏi gì khác”. Song chuông của hắn như hai cánh bướm vỗ lên vỗ xuống, múa may quay cuồng.

Nhân thần của Lâm Túy ngời sáng như mũi kiếm.

Bất kể song thủ bay múa làm sao đi nữa, ánh mắt của nàng càng kiêu ngạo, càng trong sáng, càng sắc bén.

Cao Văn Túc quát lớn một tiếng, hắn quyết định liều một phen.

Hắn quát lớn chính là muốn lướt lên đánh, không ngờ sau lưng cũng có một tiếng hét. Hắn giật nảy mình, vội xoay người lại, thấy Nhạc Khởi chính là kẻ đã hét. Đến khi hắn xoay về lần nữa thì bỗng thấy dưới sườn lòi ra thêm hai vật.

Chuôi kiếm.

Chuôi kiếm còn dính liền với sợi xích bạc nhỏ nhắn.

Đầu kia của xích bạc còn siết trong bàn tay thon thả của Lâm Túy.

Chuôi kiếm ở trước ngực mình, còn lưỡi kiếm... Nghĩ tới đó, hắn chợt cảm thấy một cơn đau kịch liệt như một ngọn sóng dữ ồ ạt xô đến khiến cho thần trí tiêu tán hoàn toàn, cuối cùng ngã ngửa xuống đất.

Thiên Tâm song chuông máu chảy đầm đìa và hai tên chú tiểu chân mềm nhũn ra, không ngừng run lấy bầy, bên ngoài tiếng niệm Phật vẫn vang vọng, đăng trong khói hương đã tản dần. Nhạc Khởi rên khe: “Thì ra nàng là...”.

Lâm Túy lại cười.

Nụ cười của nàng đẹp đến mức khiến cho Nhạc Khởi đang đau đớn mà cũng nảy sinh một thứ cảm giác say đắm mê mết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-bo>